Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев2 3942/2024
02.07.2026. године
Б е о г р а д

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Мирјане Андријашевић, председника већа, Иване Рађеновић, Владиславе Милићевић, Марине Милановић и Весне Мастиловић, чланова већа, у парници тужиље АА из ..., чији је пуномоћник Милица Видић, адвокат из ..., против тужене Опште болнице Сремска Митровица, коју заступа Биљана Коцан, адвокат из ..., ради накнаде штете, одлучујући о ревизији тужене изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 1416/24 од 24.09.2024. године, у седници одржаној 02.07.2026. године, донео је

Р Е Ш Е Њ Е

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији тужене изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 1416/24 од 24.09.2024. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужене изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 1416/24 од 24.09.2024. године.

О б р а з л о ж е њ е

Пресудом Основног суда у Сремској Митровици П1 19/24 од 10.07.2024. године, ставом првим изреке, обавезана је тужена да тужиљи исплати на име накнаде материјалне штете износ од 14.980,00 динара са законском затезном каматом од 04.03.2022. године до исплате и да јој накнади трошкове парничног поступка у износу од 76.998,40 динара са законском затезном каматом од извршности пресуде до исплате. Ставом другим изреке, одбијен је захтев тужене за накнаду трошкова парничног поступка.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Гж1 1416/24 од 24.09.2024. године, одбијена је жалба тужене и потврђена првостепена пресуда.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужена је благовремено изјавила ревизију због погрешне примене материјалног права, са предлогом да се о ревизији одлучи као о изузетно дозвољеној, применом члана 404. Закона о парничном поступку.

Правноснажном пресудом, након оцене неоснованости приговора недостатка пасивне легитимације на страни тужене, применом материјалног права из члана 154, 155. и 170. став 1. Закона о облигационим односима, обавезана је тужена да тужиљи накнади штету коју је претрпела услед неправилног рада обрачунске службе тужене, на

тај начин што је у периоду од октобра 2019. године закључно са септембром 2020. године вршена обустава од месечне плате тужиље (администрстивна забрана) у износима од по 498,22 динара и обустављени износи, без правног основа, уплаћивани на рачун Синдиката медицинских сестара и техничара Србије, уместо на рачун привредног друштва „...“ д.о.о. ..., са којим је тужиља закључила Уговор о куповини робе – закључницу број 40 од 22.10.2019. године и коме је, по пријему тужбе ради дуга, дана 04.03.2022. године извршила уплату дугованог износа по основу куповине робе од 5.980,00 динара и износа од 9.000,00 динара на име трошкова за састав тужбе. Ово тим пре што није постојао уговор који би регулисао правни однос између наведене синдикалне организације и привредног друштва, на основу кога би обустављени износи, уз сагласност тужиље, могли бити уплаћивани синдикалној организацији.

Имајући у виду садржину тражене правне заштите, чињенице утврђене у поступку и начин пресуђења, Врховни суд је оценио да је другостепена одлука у складу са праксом ревизијског суда и правним ставовима израженим у одлукама Врховног суда у којима је одлучивано о истоветним захтевима странака, са истим правним основом и битно сличним чињеничним стањем, због чега нема услова прописаних одредбом члана 404. став 1. Закона о парничном поступку - ЗПП („Службени гласник РС“, бр. 72/2011…10/2023) за одлучивање о ревизији као изузетно дозвољеној, а ради разматрања правног питања општег интереса или у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе или новог тумачења права. Тужена није уз ревизију доставила правноснажне пресуде из којих би произлазио закључак о различитом одлучивању судова у истој или битно сличној чињеничној и правној ситуацији, при чему правилна примена права у споровима са тужбеним захтевом као у конкретном случају зависи од утврђеног чињеничног стања. Поред наведеног, ревизијом се оспорава оцена доказа и правилност утврђеног чињеничног стања, што не представља разлог за примену института изузетне дозвољености ревизије. Примена овог института је предвиђена искључиво за питања материјалног права, па је потребно да се у ревизији јасно наведе правно питање чије се разматрање предлаже и образложи потреба његовог разматрања у смислу испуњења услова за посебну ревизију, што у конкретном случају није учињено.

Из наведених разлога, како нису испуњени услови да се у овој парници дозволи одлучивање о ревизији као изузетно дозвољеној, Врховни суд је применом члана 404. став 2. ЗПП одлучио као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије на основу члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни суд је утврдио да ревизија није дозвољена.

Одредбом члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП је прописано да ревизија није дозвољена ако је изјављена против пресуде против које по закону не може да се поднесе. (члан 403. ст. 1.и 3.)

У споровима ради новчаног потраживања из радног односа ревизија је дозвољена под истим условима као и у имовинскоправним споровима који се односе на новчано потраживање.

Према члану 403. став 3. ЗПП, ревизија није дозвољена у имовинско-правним споровима, ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску

противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужба ради накнаде штете у овој правној ствари поднета је 28.03.2022. године и вредност предмета спора је 14.980,00 динара.

Имајући у виду да се ради о имовинскоправном спору који се односи на новчано потраживање које не прелази наведени новчани цензус за дозвољеност ревизије из члана 403. став 3. ЗПП, то је Врховни суд нашао да је ревизија тужене недозвољена.

На основу наведеног, Врховни суд је применом члана 413. у вези са чланом 410. став 2. тачка 5. ЗПП, одлучио као у ставу другом изреке.

Председник већа-судија
Мирјана Андријашевић,с.р.

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић